

รูปแบบความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี (ครวิจัยและพัฒนาการศึกษา. อาจารย์ วัฒนะ พรหมเพชร วท.ม. (จิตวิทยาคลินิก), อาจารย์ •อาจารย์ประเมินและวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จมาควิชาจิตวิทยาและการমনะผมว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างรูปแบบความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของพนักงาน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และทดสอบความสอดคล้องของรูปแบบที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่ม ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ พนักงานมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ทั้ง 5 วิทยาเขต จำนวน 286 คน ตัวแปรที่ใช้ ในการวิจัยประกอบด้วยตัวแปรแฝง 4 ตัว คือปัจจัยการดำรงชีพ ปัจจัยความสัมพันธ์ ปัจจัยความเจริญก้าวหน้า และความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน ซึ่งวัดจากตัวแปรสังเกตได้ 11 ตัวแปร โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ ในการปฏิบัติงาน มีค่าความเที่ยงตั้งแต่ 0.567 ถึง 0.931 วิเคราะห์ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์โมเดลลิสเรล (LISREL) ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร สังเกตได้ทั้ง 11 ตัวแปร ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ความพึงพอใจในการทำงานของ

พนักงานมหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์กับนโยบายและการบริหารสูงสุด มีค่า-0.58 รองลงมา ความอิสระในการ IP ทำงาน มีค่า 0.53 และความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชา มีค่า 0.51

2) รูปแบบความพึงพอใจ

การปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ Chi-Square = 41.62, 4 = 23, p = 0.14, GFI = 0.97, AGFI = 0.95, RIR = 0.04 รูปแบบสามารถอธิบายความแปรปรวน ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของพนักงาน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ร้อยละ 94 ขนาดอิทธิพลที่ ส่งผลต่อความพึงพอใจในการปฏิบัติงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ได้แก่ ปัจจัยความ เจริญก้าวหน้า มีขนาดอิทธิพลรวม 0.89 ปัจจัยการดำรงชีพ มีขนาดอิทธิพลรวม 0.66

คำสำคัญ: ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน, พนักงานมหาวิทยาลัย, เทคนิคการวิเคราะห์เส้นทางด้วยโปรแกรมลิสเรล